

VIẾT LỊCH SỬ CHO ĐẤT NƯỚC HAY CHO ĐẢNG VÀ CHẾ ĐỘ ĐƯƠNG THỜI?

Thiện Ý

Theo báo chí tại Việt Nam cho hay Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội Việt Nam hôm 18-8 -2017 đã phát hành rộng rãi trên thị trường bộ sách mang tên Lịch sử Việt Nam dày 10.000 trang, được coi là bộ sử đồ sộ nhất của đất nước từ trước đến nay, viết về Việt Nam từ khởi thủy đến năm 2000.

Trên báo chí Việt Nam, phó giáo sư, tiến sĩ Trần Đức Cường, Chủ tịch Hội Khoa học Lịch sử Việt Nam, Tổng Chủ biên bộ sách Lịch sử Việt Nam, nói rằng bộ lịch sử mới “*bỏ khuyết được nhiều vấn đề mà các công trình sử học trước đó chưa có điều kiện nghiên cứu*”. Một trong những bỏ khuyết đó có lẽ là các sách sử trước đây của chính quyền Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam dùng các từ “*ngụy quân*”, “*ngụy quyền*” để gọi Việt Nam Cộng hòa và quân đội của chính thể đó. “**Nhưng bây giờ chúng ta viết là chính quyền Sài Gòn, quân đội Sài Gòn**” ?

Trong cuộc phỏng vấn của báo Tuổi Trẻ hôm 18-8-2017, ông Trần Đức Cường đã nói rằng “*Chính quyền Việt Nam cộng hoà là một thực thể ở miền Nam Việt Nam... Trước đây, khi nhắc đến chính quyền Việt Nam Cộng hoà, mọi người vẫn hay gọi là ngụy quân, ngụy quyền. Nhưng chúng tôi từ bỏ không gọi theo cách đó mà gọi là chính quyền Sài Gòn, quân đội Sài Gòn. Lịch sử phải khách quan, phải viết thế nào để mọi người chấp nhận*”.

Sự thể này đã được công luận trong và ngoài nước quan tâm, bình phẩm, đánh giá khác nhau.

1/- Một dấu hiệu tích cực cho hiện tại cũng như tương lai đất nước và dân tộc?

Đối với chúng tôi, khi nghe qua những lời tuyên bố trên không khỏi ngạc nhiên, vui mừng một cách dè dặt, bán tín bán nghi tự hỏi sự thay đổi cách gọi của “*Bên thắng cuộc*” đối với “*Bên thua cuộc*” như thế có ý nghĩa tích cực gì không cho hiện tại cũng như tương lai đất nước và dân tộc?

Ý nghĩa tích cực là đảng và nhà cầm quyền CSVN phải chăng đã giác ngộ, phản tỉnh để nhận ra được thực chất cũng như thực tế của cuộc chiến tranh “*cốt nhục tương tàn*” hôm qua (1954-1975), tạo tiền đề cho sự hòa giải dân

tộc, đoàn kết thống nhất toàn lực quốc gia để bảo vệ Tổ quốc trước họa ngoại xâm và xây dựng phát triển toàn diện đất nước đến phú cường và văn minh tiến bộ ngang tầm cao thời đại; để mọi tầng lớp nhân dân Việt Nam được sống trong “**Độc lập-Tự do -Hạnh phúc**” như khẩu hiệu tuyên truyền bao lâu nay của đảng và chế độ đương thời?

2/- Thế nhưng mọi người đã thất vọng vì sao?

Thế nhưng, người viết cũng như nhiều người Việt Nam khác đã thất vọng ngay sau khi nghe chính ông Trần Đức Cường cũng trong cuộc phỏng vấn của báo Tuổi Trẻ, đã giải thích thêm là sự thay đổi tên gọi chính quyền và quân đội chế độ Saigon như thế chỉ là thay đổi về từ ngữ cho có ý nghĩa trung tính để phù hợp với tính khách quan của lịch sử. Vì “*Lịch sử phải khách quan, phải viết thế nào để mọi người chấp nhận*” như Ông nói. Nhưng ông khẳng định bản chất của chính quyền và quân đội Saigon vẫn không thay đổi. **Theo Ông Cường chính quyền ấy (Việt Nam Cộng Hòa) thực chất cũng như thực tế vẫn là một chính quyền công cụ tay sai do Mỹ dựng lên và nuôi dưỡng; và quân đội ấy (Quân đội VNCH) được Mỹ trang bị vũ khí và nuôi sống cũng chỉ là một quân đội đánh thuê... !?!**

Nghe người đứng đầu việc soạn thảo bộ sách Lịch sử Việt Nam khẳng định như thế mà dám nói sự thay đổi tên gọi miệt thị chế độ và quân đội Việt Nam Cộng Hòa ở Miền Nam trong cuộc chiến “*Nổi da sáo thối*” hôm qua (1954-1975) là viết “*Lịch sử phải khách quan*” ư?

3/-Viết lịch sử cho đất nước và dân tộc hay cho đảng và chế độ đương thời?

Người ta không khỏi tự hỏi Tiến sĩ Trần Đức Cường và những sử gia của chế độ đã viết lịch sử cho đất nước và dân tộc Việt Nam hay đang viết tài liệu tuyên truyền theo lệnh và cho ý đồ của đảng và chế độ đương quyền tại Việt Nam?

Chẳng cần nói ra thì ai cũng biết câu trả lời cho câu hỏi này rồi. Vì ai cũng biết, các sử gia đều là cán bộ viên chức nhà nước; vì cuộc sống, vì an toàn cá nhân và gia đình đã phải “*ăn com Chúa (đảng) múa tối ngày*”, phải uốn gối bút viết lịch sử theo đơn đặt hàng của “*đảng và nhà nước ta*”! Mặc dầu Phó Giáo sư Tiến sĩ Trần Đức Cường đã cố gắng phủ nhận khi trả lời với báo chí, rằng khi soạn thảo bộ Lịch sử Việt Nam không nhận chỉ thị hay chịu một áp lực nào. Nhưng ai cũng hiểu trong chế độ độc tài đảng trị hay toàn trị hiện nay tại Việt Nam, không một cơ quan đoàn thể nào, nhất là một đoàn

thể “*trí thức xã hội chủ nghĩa*” có trách nhiệm soạn bộ Lịch sử Việt Nam thuộc lãnh vực tư tưởng, mà không nằm trong vòng cương tỏa của bộ máy đảng và nhà nước cộng sản (*Ban tư tưởng tuyên giáo Trung Ương đảng CSVN*) hiện nay. Cho dù trước đó người của “*đảng và nhà nước ta*” đã cố gắng đưa ra những động tác giả để dàn cảnh trước cho điều mà TS Trần Đức Cường nói với báo chí là “*Độc lập*”, không chịu áp lực hay nhận chỉ thị nào cả khi soạn thảo bộ sách Lịch sử Việt Nam.

Tỷ như trên trang VNTB.org xuất hiện bài viết được cho là của Trung tướng Nguyễn Thanh Tuấn, nguyên Cục Trưởng Cục Tuyên huấn, Bộ Quốc phòng, **không chấp nhận việc công nhận chính quyền Sài gòn**, tác giả cho rằng công nhận chế độ VNCH là “*đánh tráo lịch sử*”(!?!) và “*yêu cầu Đảng, Nhà nước phải kiểm tra xử lý kiên quyết thu hồi, đình chính trở lại tập sử và làm rõ trách nhiệm những người gây nên hậu quả sai trái.*”

Gần đây nhất, hồi tháng 6/2017, báo Quân đội Nhân dân, trong một bài ca ngợi Trung tướng Nguyễn Thanh Tuấn như là “*người truyền lửa cho cộng đồng người Việt trong và ngoài nước*”, vẫn tố cáo “*tội ác của chế độ Mỹ-Ngụy*”. Bài báo nói ông Tuấn từng được phân công để “*lên lớp chính trị cho gần một vạn binh lính, nhân viên ngụy quân, ngụy quyền.*” sau ngày “*Giải phóng*”(30-4-1975).

4/- Thế còn ý đồ của đảng cầm quyền độc tôn trong chế độ độc tài toàn trị CSVN muốn thành đạt qua kịch bản thay tên gọi cho chế độ và quân đội Saigon là gì?

Theo suy đoán của nhiều người trong và ngoài nước thuộc cả hai phe “*Quốc-Cộng*” thì sự thay đổi này chỉ là vì nhà đương quyền muốn tạo cơ sở pháp lý xác định chủ quyền trên các quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam.

Cơ sở pháp lý đó là sự thể hiện chủ quyền qua việc quản lý chính trị, hành chánh liên tục của chính quyền Saigon trước năm 1975 .v.v...Nếu đúng như vậy thì không biết đảng và nhà đương quyền có biết kịch bản này sẽ mâu thuẫn với kịch bản “*Chính phủ Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam*” trước đây trong thời kỳ “*chiến tranh giải phóng Miền Nam*” không?

Đó là một công cụ chính trị bên cạnh công cụ quân sự là Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam được chính quyền CSBV dựng lên để tiến hành chiến tranh xâm chiếm nhuốm đẫm Miền Nam dưới chiêu bài “**ngụy dân tộc**”. Sau

khi xâm chiếm được Miền Nam, lại đã được sử dụng làm công cụ pháp lý trong cái gọi là “*Hiệp thương thống nhất đất nước*” (1976) giữa chính phủ “*Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa*” và “*Chính phủ Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam*”. Vì là chính quyền ma nên đảng và nhà cầm quyền đương thời nay không dám sử dụng kịch bản này, mà phải sử dụng chính quyền thật Việt Nam Cộng Hòa để có căn bản pháp lý bảo vệ chủ quyền biển đảo theo công pháp quốc tế phải không nào?

Đúng là “*dấu đầu, lòi đuôi*”, tương tự như kịch bản nguy dân tộc để tiến hành cuộc chiến tranh xâm chiếm Miền Nam dưới ngọn cờ “*Chống Mỹ cứu nước, giải phóng dân tộc*” đã lòi đuôi sau khi chiếm được Miền Nam thống nhất đất nước, đưa cả nước tiên lên “*xã hội chủ nghĩa*”. Vì lãnh tụ cộng đảng Việt Nam Hồ Chí Minh đã từng khẳng định “***Đối với cách mạng Việt Nam và dân tộc Việt Nam, chủ nghĩa Mác Lê không những là một cảm nang thần kỳ mà còn là mặt trời soi sáng con đường thẳng tới thắng lợi cuối cùng, tới chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa cộng sản***”. Còn Lê Duẩn, cố tổng Bí thư đảng CSVN từng tuyên bố “***Ta đánh Mỹ đây là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc***”. Một tự thú làm công cụ tri tình cho cộng sản quốc tế tiến hành “*chiến tranh cách mạng*”, “*Chiến tranh giải phóng*” nhuộm đỏ Miền Nam và toàn thế giới của cộng sản quốc tế (*đã thất bại hoàn toàn*).

5.- Vậy nếu gọi chính quyền VNCH là chính quyền tay sai, quân đội VNCH là lính đánh thuê, thì phải gọi chính quyền VNDCCH và quân đội cộng sản Bắc Việt là gì cho đúng thực chất và thực tế đây?

Vậy khách quan sử gia Ts Trần Đức Cường gọi chính quyền và quân đội Miền Bắc là gì khi đã nhận viên trợ vũ khí, lương thực, đạn dược, quân trang quân dụng và khí tài quân sự, kể cả chi viện người của Liên Xô, Trung cộng và các nước “*Xã Hội Chủ Nghĩa anh em*” là gì? Chính quyền VNDCCH có phải là chính quyền tay sai và quân đội NDVN ở Miền Bắc lúc đó có phải là lính đánh thuê cho Liên-Xô, cho Trung Quốc không? Vậy tại sao Ông và các sử gia của chế độ lại cho chính quyền và quân đội VNCH là chính quyền tay sai, là lính đánh thuê của “*đế quốc Mỹ*” điều mà chính quyền, quân đội và tất cả những người Việt quốc gia chân chính từng chiến đấu bảo vệ chế độ dân chủ pháp trị VNCH ở Miền Nam không nghĩ thế bao giờ?

Khách quan công bằng mà nói trong bối cảnh cuộc chiến tranh ý thức hệ toàn cầu giữa cộng sản chủ nghĩa và tư bản chủ nghĩa hình thành sau Thế Chiến II, Việt Nam có số phận không may rơi vào thềm gọng kìm của cuộc chiến toàn cầu này. Đất nước bị chia đôi, với một đất nước hai chế độ, hai

chính quyền trong hai chế độ chính trị đối nghịch: Miền Bắc xây dựng xã hội chủ nghĩa nằm trong quỹ đạo phe Xã hội Chủ nghĩa, đứng đầu là Liên Xô. Miền Nam xây dựng chế độ tự do dân chủ, nằm trong quỹ đạo các nước tư bản chủ nghĩa hay còn gọi là “Thế giới tự do”, đứng đầu là Hoa Kỳ. Chính quyền và quân đội trong chế độ XHCN Miền Bắc nhận chi viện lương thực, vũ khí và khí tài quân sự của Liên Xô, Trung Quốc, nguy dân tộc làm “*chiến tranh cách mạng, chiến tranh giải phóng dân tộc*” để xâm chiếm Miền Nam, cộng sản hóa cả nước. Chính quyền và quân đội chế độ VNCH ở Miền Nam nhận viện trợ kinh tế, vũ khí và các phương tiện chiến tranh của Hoa Kỳ và đồng minh để làm “*tiền đồn Thế giới tự do*” thực hiện chiến tranh tự vệ để ngăn chặn, đẩy lùi chiến tranh thôn tính do Miền Bắc phát động. Dầu muốn dầu không, cả hai chính quyền, quân đội của hai chế độ đối nghịch Bắc-Nam đều là công cụ của ngoại bang; có khác chăng chính quyền cộng sản Bắc Việt đã là một công cụ tri tình (*tình nguyện tích cực làm nghĩa vụ quốc tế CS*), trong khi chính quyền quốc gia ở Miền Nam đã là một công cụ ngay tình (*bị buộc làm công cụ “Tiền đồn thế giới tự do, trái với ý muốn...”*) nên mới có việc lật đổ sát hại Ngô Đình Diệm, người đứng đầu chính quyền Đệ Nhất VNCH (*mà Hồ Chí Minh từng thừa nhận “Diệm có cách yêu nước của Ông ấy”*) vì chính quyền này không muốn làm công cụ chống cộng cho Hoa Kỳ, không muốn Hoa Kỳ và đồng minh đưa quân chiến đấu vào Miền Nam, giúp cho cuộc chiến tranh xâm chiếm Miền Nam nguy dân tộc của CSBV có chính nghĩa “*Chống ngoại xâm, giải phóng dân tộc*”.

Vậy thì, theo thiển ý, muốn viết lịch sử về cuộc chiến tranh Quốc-Cộng (1954-1975) hội đủ tính khách quan lịch sử, các sử gia của cả hai phía Quốc-Cộng phải đứng trên lập trường dân tộc, dưới ánh sáng soi đường của chủ nghĩa yêu nước mà viết sử, không thể đứng về một bên trong cuộc chiến mà viết lịch sử cho đất nước và dân tộc.

Thiết tưởng, ngày nào các sử gia của chế độ đương quyền (*cũng như chế độ đã mất quyền VNCH*) còn đứng trên lập trường quan điểm của một bên trong cuộc chiến Quốc-Cộng hôm qua (1954-1975) thì mọi công trình viết sử đều không có giá trị lịch sử vì nặng tính chủ quan, một chiều. Có chăng chỉ có giá trị tuyên truyền cho mỗi bên trong cuộc chiến và là tài liệu tham khảo cho các sử gia chân chính sau này mà thôi.

Vì nếu các sử gia của chế độ đương thời mà viết lịch sử cho dân tộc thì phải đứng trên “**lập trường dân tộc**”, dưới ánh sáng soi đường của “**chủ nghĩa yêu nước**”; chứ không phải đứng trên “**lập trường giai cấp vô sản**”, dưới ánh sáng soi đường của “**chủ nghĩa cộng sản Mác-Lênin**” để viết như thế.

Đến đây xin thưa với Phó Giáo sư Tiến sĩ Trần Đức Cường và các sử gia của chế độ Cộng Hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, những thành phần ưu tú và được ưu đãi của hàng ngũ “*trí thức xã hội chủ nghĩa*” hiện nay tại Việt Nam, rằng nếu muốn viết lịch sử cho đất nước và dân tộc hội đủ tính khách quan của lịch sử, thì các sử gia phải hoàn toàn độc lập trong suy tư, nhận thức khi viết sử, trong bối cảnh khác hơn hoàn cảnh “*chim lồng, cá chậu*” mà các sử gia đang sống hiện nay. Đồng thời, chính các sử gia cũng phải giác ngộ để thoát ra khỏi não trạng nô dịch mà nền giáo dục, tuyên truyền một chiều của đảng và chế độ đã tạo ra, mới có thể viết lịch sử cho đất nước về thời kỳ có cuộc “**Nội Chiến Ý Thức Hệ Quốc- Cộng**” tại Việt Nam một cách khách quan được. (*Viết thế nào về thời kỳ này mới đúng là viết lịch sử cho đất nước (Chính sử), chúng tôi sẽ trình bày trong một bài viết khác*).

Tựu chung, nếu vượt thoát được những điều kiện chủ quan cũng như khách quan nêu trên, các sử gia mới đúng là sử gia để viết đúng thực chất cũng như thực tế một cách khách quan về một giai đoạn lịch sử có cuộc nội chiến tạm gọi là “**Quốc-Cộng phân tranh**”, tương tự như thời kỳ “**Trịnh – Nguyễn phân tranh**” hay “**Mười hai sứ quân**” trong Lịch sử Việt Nam. Vì tính khách quan của lịch sử về hai cuộc nội chiến trước đây trong lịch sử, hiển nhiên không thể do các sử gia của họ Trịnh hay họ Nguyễn viết hoặc của các lãnh chúa trong 12 sứ quân viết phải không ạ?- Thưa các sử gia của đảng và chế độ đương thời Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam.

Thiện Ý

Houston, ngày 26-8-2017